

— На тази жегга и кучетата търсят сѣнка. Само дели Тонка се скита по улицитѣ. Смахната жена!

— Ей, коджа комита, — виква другъ, — я ела насамъ!

Баба Тонка спира предъ турцитѣ и поздравлява.

— Кжде си тръгнала по никое време?

— Охъ, баби, тресе ме, тресе. Една треска ме е залюляла — ще се мре, та отидохъ да си събера бурень.

— Пази се, бабо, — снизходително казватъ турцитѣ и хитро си намигватъ. — Пази се, че като умрешъ, кой ще прибира окаянитѣ разбѣйници комити?

— Господъ да ви прибере васъ, — проклина на ума си баба Тонка, а любезно отговаря:

— Тѣ, комититѣ, се свършиха вече. Падишахътъ съ Бога помощъ ги изчисти.

— Я да ти видимъ буренитѣ.

Баба Тонка разтваря червения тестемель.

— Ухъ, че горчилка! — въ единъ гласъ казватъ любопитнитѣ турци.

И съвсемъ не предполагатъ, че подъ горчицитѣ листа на пелина се крие нѣщо много по-горчиво за тѣхъ: черепътъ на най-страшния отъ хайдутитѣ — кючукъ Стефанъ Караджата.